

Георги Владимировъ

Войнишко писмо

Янко бѣше най-снажниятъ войникъ отъ нашата рота. За пръвъ пѣтъ го видѣхъ, когато обличаше войнишкитѣ дрехи. Другитѣ вече почти се бѣха натъкмили и малко не имъ достигаше, за да станатъ истински войници, а той имаше само фуражка. За десети пѣтъ се опитваше да облѣче нѣщо, но все не можеше. Въ цѣлата камѣра отъ войнишки облѣкла не се намѣри нито едно за този високъ и плещестъ мжжъ. Най-после го заведоха нѣкъде, и той се върна облѣченъ както трѣбва. Всички спрѣха обличането си и се загледаха въ него.

Войнишкиятъ животъ започна своя естественъ вървежъ. Янко се падна въ нашия взводъ. Главата му стърчеше високо надъ главитѣ на другитѣ, та когато се дадѣше знакъ за строяване, всички по него се оправяха. Той съзнаваше особено важното си положение и винаги бѣше на щрекъ. Чуе ли командата, съ два скока е на мѣстото си.

Кроткъ и миренъ, Янко никога не вземаше участие нито въ случайнитѣ разприии на нѣкои отъ другаритѣ си, нито въ забавленията презъ свободното време, а винаги си стоеше настрана, загледанъ нѣкъде далече, и мислѣше нѣщо, докато нѣкой го извади отъ това му състояние.

— Янко, я кажи частитѣ на леката картечница! — ще го закачи нѣкой.

Въ такъвъ случай той трепне, свие устни и отпреди благодушенъ погледъ къмъ другаря си, а после